

متن پرسش

با سلام خدمت استاد عزیز چند وقتی است، از مسیر دور افتاده ام، گناه و معصیت همچون زنجیر به تمام وجودم ریشه دوانده، احساسی دارم که این زندگی هیچی از قیامت نداره، هیچی از و برای بعد مرگ نداره! تلاشهای ضعیفم هم نتیجه نمیده، روغن چراغ کم است! چند سال پیش هم چند کتاب حضرتعالی و شرح کتاب از برهان تا عرفان و معرفت النفس را کار کردم. که تا چند وقت پیش هم پای سفره همونا نشسته بودم. ولی غوطه ور شدن در معصیت جهنم گم کرد. سستی و رخوت و تنبلی دارم. عمل به عنوان بصری هم رو نمی دونم شروع کنم یا نه، می تونم یا نه، یه راهکار می خوام که از این وضعیت خارج بشم. توان پیدا کنم. حرکت کنم. ممنونم

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیکم السلام: اگر جهت روح خود را به سوی معنویات سیر ندهید صورت‌های خیالی فاسد و وهمی عنانتان را به دست می‌گیرد و به ناکجا آباد و پوچی سیر می‌دهد و در اوج بی‌محتوایی گرفتار عذاب ابدی می‌شوید. با رویکرد عبور از آنچه خداوند حرام کرده روح خود را چهل روز متوجه نور حق بکنید تا آرام آرام نفحات الهی بر جانتان وزیدن کند و آثار خیالات فاسد ضعیف شود و از بین برود. نامه ۳۱ که حضرت مولی الموحدین علیه‌السلام به فرزندشان نوشته‌اند خوب است که در کتاب «فرزندم این‌چنین باید بود» آمده. وقتی روحتان آماده شد به بحث حدیث عنوان بصری رجوع کنید. موفق باشید.